

mini przewodnik

free

7 atrakcji turystycznych
+ współrzędne gps

po!skaniezwykla
masa miejsc godnych uwagi

**Druskienniki - Dzukijos
Nacionalinis Parkas - Dzukijski
Park Narodowy**

wydrukuj i zabierz na wycieczkę!

Druskienniki

Dzukijos Nacionalinis Parkas - Dzūkijski Park Narodowy

Leży na wschód od Druskiennik, w rejonie orąńskim przy granicy z Białorusią. Założony został w roku 1991. Park zajmuje blisko 56 tysięcy hektarów. Około 85 procent jego terytorium przypada na piękne, sosnowe lasy. Są tu też morenowe wzgórza i pagórki, głazy megalityczne, tereny podmokłe i najstarsze na Litwie bagna.

Północno-zachodnie rejony zajmuje część Wyżyny Dzūkijskiej z kilkudziesięcioma małymi jeziorkami. Największe z nich, Lizdai i Lynas, mają po około trzydzieści hektarów powierzchni. Jest tu też kilkadziesiąt rzek i potoków. Wszystkie one wpadają do Niemna. W parku żyje też dużo łośi, jeleni, dzików, bobrów, wilków. Są też rzadkie gdzie indziej ptaki: żurawie, orliki krzykliwe, cietrzewie, głuszce.

Na terenie parku jest też kilka wyglądających jak skansen, wiosek. To przede wszystkim Merecz (Merkine) i Liszków (Liškarėnė). Przez park prowadzą cztery szlaki piesze, pięć rowerowych oraz dwa kajakowe. Są tam też pola biwakowe gdzie bezpłatnie można rozbić namiot. Na mapach znajdziemy dokładną legendę tras z zaznaczonymi na nich polami biwakowymi. Wszelkich informacji na temat szlaków turystycznych po parku można zasięgać w siedzibie dyrekcji Parku, w Marcinkańcach (Marcinkonys) przy Miškininkų gatve 61.

54°03'39"N 24°24'01"E | na mapie:A

Druskienniki

Kościół Matki Boskiej Szkaplerznej (Druskininkų Švč. Mergeles Marijos Škaplierinės bažnyčia)

Kościół Matki Boskiej Szkaplerznej w Druskiennikach znajduje się w centrum tej niewielkiej, malowniczej miejscowości uzdrowskiej. Został zbudowany w latach 1912-1932 w stylu neogotyckim. Autorem projektu kościoła był Stefan Szyller, polski architekt i konserwator zabytków. W środku możemy obejrzeć obrazy: "Matka Boska z Dzieciątkiem i św. Janem Chrzcicielem" z drugiej połowy XVI wieku, "Św. Antoni" z drugiej połowy XVII wieku, oraz "Św. Augustyn" z XVIII wieku.

54°00'59"N 23°58'50"E | na mapie:B

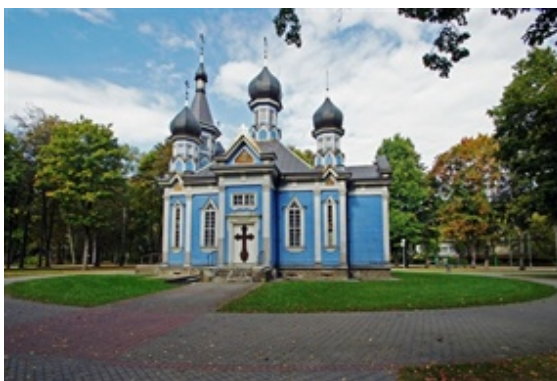

Druskienniki

Cerkiew Ikony Matki Bożej „Wszystkich Strapionych Radość”

Piękna, drewniana, czterokopułowa cerkiew Ikony Matki Bożej „Wszystkich Strapionych Radość” w Druskiennikach została zbudowana w 1865 roku z polecenia wicegubernatora Grodna. Służyła ona przyjeźdnym i kuracjom. Po zajęciu miasteczka przez Rosjan została zamknięta, otwarto ją dopiero w 1947 roku. W środku można obejrzeć ikonostas ufundowany przez wnuczkę marszałka Kutuzowa Jekatierinę.

54°01'01"N 23°58'48"E | na mapie:C

Druskienniki

Zabytkowe drewniane wille z przełomu XIX i XX wieku.

Druskienniki (lit. Druskininkai) to miejscowość uzdrowska na Litwie. Miasteczko malowniczo położone na Niemnem znane jest nie tylko z sanatoriów, ale także z pięknej drewnianej zabudowy willowej z przełomu XIX i XX wieku. Do najbardziej znanych należą: willa "Imperial" - jeden z pierwszych domów wypoczynkowych, willa "Omega", neogotycka willa "Linksma", willa Kiersnowskich i wiele innych mniejszych drewnianych domów.

54°00'56"N 23°58'44"E | na mapie:D

Druskienniki

Uzdrowiska nad Niemnem.

Druskienniki, to miejscowość typowo sanatoryjna i wypoczynkowa. Jest tutaj największy na Litwie i jeden z najlepszych w Europie zespół uzdrowisk balneologicznych. Duże złoża borowiny, to największe bogactwo tego niedużego ale bardzo "klimatycznego" miasteczka położonego nad brzegiem Niemna.

Pierwsze sanatoria powstały tu w 1837 roku, kiedy to polski profesor Ignacy Fonberg badając właściwości miejscowych źródeł zainteresował nimi cara Mikołaja I. Oprócz dziewięciu sanatoriów znajduje się tu jeden z największych w Europie aquaparków. W Druskiennikach bywali znani

Polacy: Józef Ignacy Kraszewski, Stanisław Moniuszko, Juliusz Osterwa, Hanka Ordonówna, a Józef Piłsudski miał tu swój dworek zwany "Poganka" (zburzony w 1964 roku).

54°00'55"N 23°58'42"E | na mapie:E

Birsztany

Uzdrowisko w Zakolu Niemna

Birsztany to trzytysięczne miasteczko położone w Zakolu Niemna. Znajdują się tam specjalistyczne sanatoria rehabilitacyjno-wypoczynkowe. Leczy się tam choroby układu ruchowego, pokarmowego, oddechowego, krwionośnego oraz choroby kobiece. Leczenie wspomagają borowiny, wody mineralne oraz sprzyjający klimat. Wody mineralne z Birsztan można kupić w sklepach na terenie całego kraju. Położenie miasteczka na terenie Parku Regionalnego Zakola Niemna zapewnia kuracjom

możliwość aktywnego wypoczynku. Są tam ścieżki rowerowe i piesze. Wykąpać się można w trzech sztucznych jeziorach, a w okresie zimowym skorzystać z trasy narciarskiej.

54°36'21"N 24°01'46"E | na mapie:F

Troki

Šv. Mergeles Marijos apsilankymo bažnyčia - Trocki kościół Nawiedzenia NMP

Świątynia stoi między Vytauto gatve (ul. Witolda), a Birutes gatve (ul. Biruty). Ufundowany w 1409 roku przez księcia Witolda, który obrał NMP za swoją patronkę. Pierwszy kościół został zniszczony w połowie XVII w. Obecna, barokowa świątynia pochodzi z początków XVIII stulecia. Kościół wyróżnia się fasadą z dwoma wieżami. W środku, nad ołtarzem znajduje się słynący cudami namalowany na miedzianej blasze, obraz Matki Boskiej Trockiej. Soda gatve 8.

54°38'34"N 24°56'05"E | na mapie:G

Troki

Traku pusiasalis pilis

Drugi zamek trocki został wzniesiony na półwyspie, między jeziorami Bernardyńskim i Galwa. Budowę zapoczątkował w latach 1362–1382 Kiejstut. Po jego śmierci Witold dopełnił dzieło Kiejstuta i rozbudował zamek. Z kronik wiadomo, że była to potężna budowla otoczona nie mniej potężnym murem wysokości 9 m. Było tu też 11 baszt. Obiekt zajmował powierzchnię około 4 hektarów.

Do dzisiaj także wewnątrz zamku widoczna jest tak zwana góra ofiarna. Ten sztucznie usypany stok miał być w czasach pogańskich miejscem przekazywania ofiar bogom. Po śmierci Witolda zamek był siedzibą władz województwa i powiatu trockiego. Zbierały się tu także sejmiki szlacheckie. Później zamek został zniszczony podczas walk z Rosjanami (1655). W drugiej połowie siedemnastego wieku na terenach zamkowych znajdował się kościół i klasztor Dominikanów. W latach dwudziestych i trzydziestych ubiegłego wieku była to siedziba garnizonu Korpusu Ochrony Pogranicza.

54°38'46"N 24°56'13"E | na mapie:H

Troki

Traku salos pilis - Zamek Trocki

Gotycki zamek z czerwonej cegły wzniesiony pośrodku jeziornej wysepki o powierzchni prawie dwa hektary, to symbol Trok. Zamek wybudowano za czasów Kiejstuta i Witolda na początku XV w. Była to reprezentacyjna rezydencja wielkich książąt.

W szesnastym wieku litewscy książęta już definitywnie przenieśli się do Wilna. Zamek w Trokach był jednak ciągle oficjalną siedzibą władców Litwy. Całkowicie zniszczony został w czasie wojen z Rosją w latach 1654–1667. W takim stanie przetrwał do pierwszej połowy XX wieku. W 1929 r. rozpoczęła się jego rekonstrukcja. Plany odbudowy opracował profesor Stanisław Lorentz. Odbudowę przerwała wojna. Ostatecznie zakończoną ją dopiero w roku 1987.

Obecnie w zamku funkcjonuje muzeum historyczne. Ekspozowane są tu między innymi militaria i rycerskie zbroje, wyroby ze szkła i porcelany, kolekcja piszczałek ludowych. Dla polskiego turysty najważniejsza jest tu jednak wystawa obrazująca życie przedwojennych Trok z wycinkami z gazet czy dokumentami polskiej administracji.

Do zamku na wyspie idziemy przez dwa drewniane mosty. Główny korpus zamku, zwany też pałacem zamkowym (pilies rumai), jest oddzielony fosą od zamku przedniego (priešcaron pilis), w którego podziemiach funkcjonuje ekspozycja bursztynów. Podstawową część zamku zajmuje stumetrowej szerokości dziedziniec, który otoczony jest dwoma dwupiętrowymi skrzydłami krytymi czerwoną dachówką.

Wejście do zamku wiedzie przez kwadratową wieżę o wysokości 33 metry. Cały kompleks otoczony jest murem obronnym. Częstymi gośćmi na zamku są filmowcy, którzy upodobali scenerię zamku do kręcenia scen historycznych, ale nie koniecznie. Co roku pod koniec lata na dziedzińcu zamku odbywa się przedstawienie opery Pelengi (Popioły), co sprawia na widzach niesamowite wrażenie. Równie

rewelacyjne recenzje zebrał koncert fińskiej
„Apocalyptica” na dziedzińcu Zamku
Trockiego.

54°39'04"N 24°55'56"E | na mapie:I

Troki

Traku istorinis nacionalinis parkas - Trocki Historyczny Park Narodowy

W okolicach Trok w 1991 r. utworzono Trocki Historyczny Park Narodowy. Jego obecny obszar to ponad osiem tysięcy hektarów. Głównym zadaniem parku jest ochrona zabytków archeologicznych, historycznych i etnograficznych na terenie Trok. Ponadto ważne jest też zachowanie wspaniałej przyrody okolic. Są tu przecież połodowcowe pasma pagórków, piękne lasy, a przede wszystkim jeziora. Największym z nich jest Galwa (Galve) z 20 wysepkami.

Wśród zabytków materialnych, będących pod ochroną parku, najbardziej godny polecenia wydaje się zespół architektoniczny (pałac i park) hrabiego Józefa Tyszkiewicza na wschodnim brzegu jeziora Galwa w okolicach Landwarowa. Do niedawna funkcjonowała tu jeszcze fabryka dywanów. Teraz budynek jest opuszczony i niszczeje. Podobnie jest także z inną piękną siedzibą Tyszkiewiczów nieopodal kempingu Slenyje. Warto je obejrzeć. Bo już niebawem może to być niemożliwe gdyż w

Wilnie się mówi, że obiekty te staną się miejscami wypoczynku prezydenta Litwy.

Największą atrakcją turystyczną parku stanowią rozległe akweny, połączone w system wodny. Większość z kilkudziesięciu jezior, i mniejszych akwenów układa się niemalże w ciąg, idealny do uprawiania sportów wodnych. Sprzęt do uprawiania sportów można wypożyczać na miejscu.

54°39'28"N 24°54'43"E | na mapie:J

Troki

Karaimu gatve

Jedna z głównych ulic w Trokach. Nazwą swą zawdzięcza mieszkającym tu kiedyś licznie, Karaimom. Trafili oni do Trok w końcu XIV w., dokąd ich sprowadził Witold z dalekiego Krymu. Razem ze ściągniętymi wcześniej na Litwę Tatarami, Karaimowie stanowili wierną, przyboczną gwardię księcia.

Karaimowie wyznają wiarę, która wyłoniła się z judaizmu u schyłku VIII w. Nie dopuszcza ona przyjmowania neofitów, dlatego liczba Karaimów na Litwie z roku na rok maleje. Obecnie żyje tu około 400 osób pochodzenia karaimego. Największe skupiska są w Poniewieżu oraz na Wileńszczyźnie. Około stu pięćdziesięciu karaimego żyje w samych Trokach. Karaimowie zachowali do dzisiaj swój język i zwyczaje.

Troccy Karaimowie mieszkają w charakterystycznych drewnianych domach, parterowych, z trzema oknami od szczytu. Przy Karaimu gatve 22 znajduje się muzeum etnograficzne, którego ekspozycje poświęcone historii i tradycjom mniejszości karaimego. Niestety, podpisy pod eksponatami są wyłącznie po litewsku.

54°39'27"N 24°54'58"E | na mapie:K

Troki

Świątynia karaimska, cmentarz, kibiny

Przy Karaimu gatve 30, znajduje się XVIII-wieczna świątynia karaimska, zwana kenesą. Drewniana z mansardowym dachem, otwierana jest tylko w soboty na nabożeństwa.

Na obrzeżach Trok przy Žalioji gatve, na brzegu jeziora Tatarszki znajduje się stary cmentarz karaimski, dziś prawie w całości porośnięty krzakami. W trockich restauracjach i stylizowanych na karaimskie karczmach można skosztować natomiast typowych, tradycyjnych karaimskich potraw, takich jak duszone mięso z ziemniakami (troškaront; kinta mesa su bulvemis), czy sławne kibinai.

54°39'27"N 24°54'58"E | na mapie:L

Wilno

Panerių Memorialas - Muzeum pamięci ofiar faszyzmu w Ponarach

Muzeum pamięci ofiar faszyzmu w Ponarach jest zbudowane w miejscu masowej zagłady mieszkańców Wilna i okolic podczas okupacji niemieckiej od lipca 1941 r. do lipca 1944 r. W tym okresie w Górnych Ponarach, na terenie przechowalni paliw, hitlerowcy zamordowali ponad 100 000 osób. Zginęło tu ponad 70 000 wileńskich Żydów, a wśród nich tak wybitne postacie jak Kazimierz Pelczar i Mieczysław Gutkowski z Uniwersytetu Stefana Batorego.

W Ponarach pomordowano również tysiące Polaków oraz jeńców radzieckich różnej narodowości. Po wojnie, w 1948 r. postawiono tu pierwszy pomnik ku czci pomordowanych. A w 1960 r. otwarto muzeum. Jego eksponaty nawiązują głównie do historii holocaustu na Litwie. Następny pomnik postawiono w 1989 r. ku czci pomordowanym Żydom. Kolejny pomnik w 1991 roku poświęcono Polakom, oraz następny w 1993 r. – Litwinom.

Muzeum mieści się przy Agrastu gatve 15. Czynne od 1

marca do 1 grudnia 11.00-18.00, z wyj. wt., czw., i sob. Wstęp wolny. Dojazd samochodem: z centrum jedzie się Savanoriu prospektas (d. ul. Legionów), na rondzie przy Instytucie Fizyki skręcać w Galves gatve, z tej zaś po niespełna 5 min na lewo w Vilijos gatve.

54°37'38"N 25°09'42"E | na mapie:M

Wilno

Televizijos bokštas - Wieża Telewizyjna

Jest jedną z najwyższych szpil telewizyjnych w Europie. Licząca 326,5 m jest bez wątpienia najwyższym budynkiem w Wilnie, jak zresztą w całym kraju. Wieża łączy w sobie cechy użytkowe z rozrywkowymi, są tu bowiem zainstalowane nadajniki radiowe i telewizyjne, ale też sporo część zajmuje punkt widokowy i obrotowa restauracja „Paukščių takas”. Restauracja i punkt widokowy znajdują się na wysokości 165 m. Stąd rozciągają się widoki na Wilno, ale też okolic w promieniu 50 km. Szczególnie uroczą panoramą miasta wygląda wieczorem, gdy zapalają się latarnie uliczne oraz neony reklam i witryn. Pełny obrót podestu obrotowego zajmuje około 45 min.

Dla miłośników ekstremu na wieży na wysokości prawie 200 metrów są przygotowane platformy dla skoków na bungee, czy też ze spadochronem. Z kolei zimą, na okres świąt Bożego Narodzenia, od kilku już lat, wieża jest strojona od stóp do szczytu w noworoczne girlandy i neony, i na kilka tygodni zamienia się w największą w kraju, a być może i na świecie noworoczną choinkę. Niestety, miejsce to dla wielu Litwinów nie kojarzy się z wesołą zabawą, lecz związane jest z tragiczną, najnowszą historią kraju. Tu w nocy z 12 na 13 stycznia 1991 roku żołnierze radzieckich oddziałów specjalnych OMON przypuścili atak na ośrodek telewizyjny i opanowali wieżę nadawczą. W starciach pod wieżą oraz w innych miejscach zginęło 13 cywili. Tamte tragiczne wydarzenia upamiętniają krzyże wzniesione obok wieży oraz wystawa fotograficzna w środku, jak też sama nazwa ulicy, przy której znajduje wieża. Wieża znajduje się w nowej dzielnicy Karoliniszki (Karoliniškės), przy Sausio 13-osios gatve 10 (ul. 13 Stycznia).

54°41'14"N 25°12'54"E | na mapie:N

Wilno

Aušros Vartai - Ostra Brama

Dokładnie nie wiadomo od kiedy i dlaczego nazwaną tak jedną z 9 bram miejskich Wilna. Początkowo zwana Miednicką (wiodła bowiem na szlak do Miednik Królewskich), brama została wybudowana z pozostałymi prawdopodobnie przed 1522 r. W 1503 roku bowiem miasto otrzymało przywilej wybudowania murów miejskich. Pierwsza wzmianka o tej właśnie bramie pochodzi już z 1514 roku. Z kolei wiadomo też, że już w 1522 roku całe miasto było opasane murem obronnym.

Ostra Brama, to jedyna zachowana z owych dziewięciu bram w murach obronnych Wilna. Pierwsza wzmianka o Ostrej Bramie pochodzi z kolei z 1594 roku. Nazwa ta prawdopodobnie pochodzi od dzielnicy zwanej Ostрым Końcem. Litewska historiografia wywodzi jednak polską nazwę bramy od litewskiego słowa „ostras” (ostrza).

Rzekomo, początkowo bramę zaczęto nazywać Oszmiańską, gdyż prowadziła również w kierunku Oszmian (Ašmena - lit) za Miednikami Królewskimi i dalej do Mińska, co potem przetłumaczono na polski i łąciński dosłownie – Ostra Brama. Z kolei w ogóle nie ma źródeł, dlaczego litewska nazwa bramy pochodzi od „zorzy” czy „świtu”. Niektórzy historycy litewscy twierdzą, że to późniejsze skojarzenie Matki Boskiej Ostrobramskiej z symbolem „gwiazdy zarannej”. W każdym bądź razie, późniejsze skojarzenia Ostrej Bramy dotyczą prawie wyłącznie sanktuarium maryjnego, które znajduje się w kaplicy nad bramą.

Brama od zewnątrz przedstawia wysoki, masywny, czworoboczny obiekt, który zamyka attyką, przykrywającą dach pograżony, typowy dla budowli obronnych XV – XVI w. Attykę zdobią motywy architektoniczne oraz figury dwóch gryfów trzymających tarczę z godłem białej Pogoni na czerwonym tle. Od strony miasta, brama w niczym prawie nie przypomina swego obronnego

charakteru.

Znajduje się tu kaplica Matki Boskiej Ostrobramskiej ze słynnym obrazem. Średniowiecznym zwyczajem zawieszono go wprost na murze. Obraz jest datowany na lata 1550–1650 i nosi wyraźne cechy malarstwa ziem wschodnich Rzeczypospolitej. Namalowany został temperą na dębowej desce o wymiarach 163 x 200 cm, z podkładem kredowym. Obraz przedstawia Madonnę bez Dzieciątka, z głową pochyloną nieco w prawo i rękami złożonymi na piersiach do modlitwy. Kaplica wewnątrz bramy jest sklepiona trzema łukami. Od strony miasta zamknięta trzema dużymi przeszklonymi oknami i ozdobiona żelazną balustradą. Do kapliczki prowadzi schody przy bocznym wejściu do kościoła św. Teresy.

Sama kapliczka, jak na sanktuarium jest mała i może pomieścić jednorazowo najwyżej kilkudziesięciu wiernych. Niemniej są tu odprowadzane nabożeństwa. Dla większych rzeszy wiernych nabożeństwa są odprowadzane z kaplicy przez rozsunięte okna, co wprawia w niesamowite wzruszenie setki pielgrzymów modlących się wprost na bruku ulicznym. Na ścianie z lewa pod kaplicą jest umieszczona tablica pamiątkowa po wizycie Jana Pawła II, który również modlił się przed świętym obrazem podczas swojej pielgrzymki na Litwę.

Sanktuarium zawiera mnóstwo symboli i znaków wdzięczności. Liczbę wystawionych tu srebrnych wotów, złożonych przez wiernych w darze za otrzymane łaski, szacuje się w przybliżeniu na ponad 8 tys. Warty uwagi jest srebrna plakietka na prawym filarze z napisem: „Dzięki Ci Matko za Wilno”. Jest to dar Marszałka Piłsudskiego. Od zewnątrz kaplicę zdobi na tympanonie znak Opatrzności Bożej, nad nim niewielka sygnatura zwieńczona krzyżem oraz napis po łacinie: „Mater Misericordiae, sub Tuum Praesidium confugimus”. Zamieniono go w 1864 r. oraz powtórnie po II wojnie światowej z polskiego „Matko Miłosierdzia, pod Twoją Obronę uciekamy się”.

Kult Matki Boskiej Ostrobramskiej liczy ponad 300 lat tradycji, a od połowy XIX w. stał się częścią ruchu niepodległościowego. W okresie zaborów oraz walk powstańczych kaplica z obrazem Madonny była miejscem manifestacji patriotycznych. Kaplica mieści się u wejścia na Stare Miasto, od strony południowej, przy Aušros Vartu gatve 12 (ul. Ostrobramska). Dlatego wielu turystów właśnie stąd zaczyna poznawanie Wilna. Przed Bramą tuż po prawej oraz nieco dalej po lewej stronie są parkingi, dlatego można tu pozostawić samochód oraz udać się na pieszą wędrowkę po Starym Mieście. Z dworca można tu dojechać w ciągu kilka minut jadąc wzdłuż torów Geležinkelio gatve (ul. Kolejowa) i skręcając na światłach w lewo wprost w kierunku Ostrej Bramy.

54°40'27"N 25°17'22"E | na mapie: 0

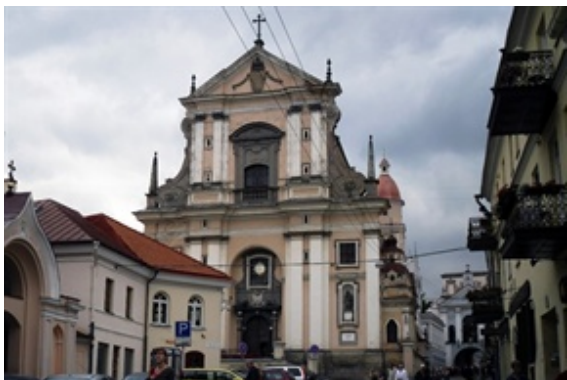

Wilno

Kościół św. Teresy (1635-1650).

Kościół św. Teresy (v. Tereses bažnyčia) w Wilnie został zbudowany przez fundację podskarbiego wielkiego litewskiego Stefana Pacy w latach 1635-1650. Połączony z Ostrą Bramą, dlatego często nazywany jest "ostrobramskim". Kościół został oddany zakonowi karmelitów. Wystrój wnętrza rokokowy, z freskami z życia św. Teresy namalowanymi na sklepieniu.

54°40'31"N 25°17'23"E | na mapie:P

Wilno

Šv. Trejybės cerkve - cerkiew Trójcy Świętej

Cerkiew na tle panoramy miasta wyróżniają zielone kopuły. Świątynia została wzniesiona z inicjatywy Konstantego Ostrońskiego na pamiątkę zwycięstwa nad wojskami moskiewskimi pod Orszą w 1514 r. Zygmunt III Waza przekazał ją na potrzeby unickiego (greckokatolickiego) zakonu bazylianów.

Po pożarze w połowie XVIII w. dokonano przebudowy pod kierownictwem Jana Krzysztofa Glaubitz. Dziś cerkiew ma trzy równej wysokości nawy oraz trzy półkoliste absydy i dwie lekkie wieżyczki. Wnętrze świątyni jest rokokowe. Cerkiew odgradza od ulicy Ostrobramskiej, zabytkowa brama wejściowa - Wrota Bazylińskie. Po kasacie zakonu bazylianów w 1827 r. cerkiew przejęli prawosławni. Zaś na pierwszym piętrze w lewym skrzydle zabudowań klasztornych urządzono więzienie carskie.

Podczas procesu filaretów w latach 1823–1824 przebywał w nim Adam Mickiewicz, a kilkanaście lat później Szymon Konarski. To tu znajdowała się znana z Dziadów cела Konrada, zlokalizowana w latach 20. przez profesora Juliusza Kłosa. W okresie międzywojennym część klasztoru zajmowało Muzeum Białoruskie im. Janka Kupały. Dziś cerkiew wróciła do zakonu, który czyni starania na rzecz odbudowy świątyni. Aušros Vartu gatve 7b (ul. Ostrobramska) w pobliżu ostrobramskiego kościoła św. Teresy.

54°40'34"N 25°17'19"E | na mapie:Q

Wilno

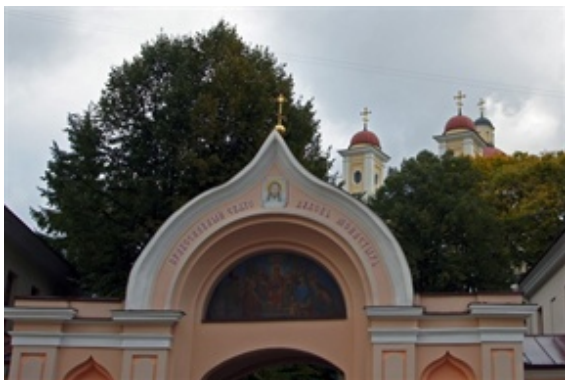
Šv. Dvasios cerkve - cerkiew Ducha Świętego

To jedna z dwóch zabytkowych świątyni prawosławnych mieszczących się przy Aušros Vartu gatve (ul. Ostrobramska). Cerkiew Ducha Świętego została wzniesiona w XVII wieku na mocy decyzji króla Zygmunta III Wazy. Świątynia była kilkakrotnie rozbudowywana. Obecny jej wygląd zawdzięczamy ostatniej renowacji z lat 1749–1753.

Cerkiew jest bardzo ważnym ośrodkiem prawosławia na Litwie. W jej podziemiach pochowane były szczątki chrześcijańskich męczenników: dworzan Antoniusza, Jana i Eustachego. Postradali oni życie rzekomo z rąk Księcia Olgierda w 1347 roku za przejście na prawosławie. Podobizny męczenników widnieją na fresku przy głównym wejściu.

Cerkiew jest także ciekawym obiektem pod względem swej architektury, a przede wszystkim z racji bogatej ornamentyki stiukowej. W cerkwi znajduje się potrójny rokokowy ikonostas. Bazylikowe wnętrze, pełne bogatej ornamentyki, z trzema nawami, urządzone jest na planie krzyża łacińskiego. Cerkiew ma dwie zakrystie i kruchtę. Obok stoi dzwonnica z 1638 r. oraz dwa czynne klasztory prawosławne: męski oraz żeński.

54°40'32"N 25°17'27"E | na mapie: R

Wilno Cmentarz na Rossie

Obok Cmentarza Łyczakowskiego we Lwowie, na Powązkach w Warszawie, Rakowieckiego w Krakowie, Cmentarz na Rossie jest jedną z najważniejszych nekropolii pamięci narodowej Polaków. Źródła datują założenia cmentarza na 6 maja 1801 r., kiedy magistrat Wilna wyznaczył na potrzeby pochówków przy parafialnym kościele Wniebowstąpienia Pańskiego około 3,5 ha.

Teren ten to były wtedy dalekie miejskie peryferia. Dzielnica nazywała się Rossa. Prawdopodobnie, w tym samym miejscu, jeszcze w połowie XVIII w. chowano zmarłych na zarazę, samobójców i żołnierzy. Położony na uboczu miasta, przy drodze z Popławów do Rybiszek cmentarz początkowo pozostawał pod opieką księży misjonarzy. W 1820 r. został otoczony murem i ogrodzeniem.

Po zlikwidowaniu parafii Wniebowstąpienia Pańskiego cmentarz przeszedł w 1844 r. pod opiekę kościoła św. Jana. Mniej więcej w tym samym czasie, ks. Józef Bogdanowicz oraz prof. Uniwersytetu Wileńskiego Jan

Waszkiewicz wybudowali na cmentarzu kaplicę w stylu neogotyckim. Później dr. Hilary Raduszkiewicz wybudował przy kaplicy oratorium z dzwonnica oraz grobowiec dla siebie. Obok kaplicy, z dwóch jej stron znajdowały się wielokondygnacyjne kolumbaria czyli katakumby lub inaczej pieczary. Podobne zachowały się do dziś na Cmentarzu Bernardyńskim na Zarzeczcu. Na Rossie zostały zburzone pod koniec lat 30. ubiegłego stulecia, zaś ich resztki zburzono po wojnie na początku lat 50.

Obok głównej bramy cmentarza, po lewej stronie znajduje się kwatery żołnierzy. Niewielki cmentarzyk wojskowy zaprojektował prof. Wojciech Jastrzębski. Z tego miejsca turyści zazwyczaj rozpoczynają zwiedzanie wileńskiej nekropolii. Są tu pochowani polscy żołnierze polegli w walkach o Wilno w latach 1919–1920 i 1939 r. oraz podczas operacji „Ostra Brama”; w lipcu 1944 r. przeprowadzonej w ramach ogólnokrajowej operacji AK „Burza”.

Głównym jednak akcentem kwatery jest mauzoleum Marszałka Piłsudskiego. Pośród grobów wojskowych przy murze cmentarnym znajduje się wzniesienie z ogromnym nagrobnym głazem. Na kamieniu nie ma ani imienia, ani nazwiska, żadnych dat. Pod płytą z czarnego wileńskiego granitu spoczywa Maria z Billewiczów Piłsudska (zm. 1884) i serce jej syna. Złożone w srebrnej urnie 12 maja 1936 r., w pierwszą rocznicę śmierci Marszałka, podczas uroczystej ceremonii z udziałem prezydenta Ignacego Mościckiego. Od tego czasu przy mauzoleum Marszałka zawsze stała warta honorowa. Po zajęciu Wilna przez Rosjan doszło tu do wymiany ognia, o czym świadczą ślady karabinowych kul na płycie Mauzoleum. Rosjanie wtedy po prostu zamordowali trzech żołnierzy z ostatniej zmiany warty. Na cmentarzu znajduje się również grób brata Marszałka, Adama Piłsudskiego (1895–1935), prezydenta Wilna, a na krótko przed śmiercią senatora RP.

Do kwatery żołnierzy AK i Mauzoleum Marszałka prowadzi brama z kapliczką stylizowaną na kaplicę Matki Boskiej Ostrobramskiej. Po wojnie, w okresie radzieckim cmentarz podupadał w ruinę. Co więcej, był nawet celowo dewastowany. W owym czasie zostało zniszczonych lub uszkodzonych wiele nagrobków. „Wandale”; rozbijali fotografie na grobach zmarłych, utracali krzyże. Lecz prawdziwe zagrożenie zawisło nad nekropolią w połowie lat 80. ubiegłego stulecia, kiedy pojawiły się plany budowy obwodnicy przez terytorium cmentarza. Realizacja tych planów groziła całkowitą zagładą jednego z najstarszych w Europie cmentarzy. Tylko dzięki ostrym protestom społeczności polskiej oraz litewskiej, jak też wstawiennictwem ówczesnego Czerwonego Sztandaru (polskojęzycznej gazety, dziś Kurier Wileński) władze komunistyczne zrezygnowały z planów zaasfaltowania nekropolii na Rossie.

Cmentarz na Rossie leży na bliskich obrzeżach starego

miasta. Od północy jest oddzielony od miasta torami kolejowymi, od zachodu Rasu gatve (ul. Rossa) i wysokimi wzgórzami dzielnicy Lipówka (Liepkalnio). Od wschodu cmentarz jest podzielony Sukileliu gatve (ul. Listopadowa) na dwie części: Starą oraz Nową Rosse, która graniczy z niezwykle malowniczym Parkiem Regionalnym w Kolonii Wileńskiej.

54°40'09"N 25°18'15"E | na mapie:S

Wilno Ratusz

Ratusz, jak na budynek tego rodzaju przystało, stoi na Placu Ratuszowym (Rotušes aikšte). Zajmuje jego południowo-zachodnią część u zbiegu ulic Niemieckiej, Rudnickiej i Wielkiej. Dziś pełni rolę reprezentacyjnej budowli miasta, gdzie odbywają się uroczystości, koncerty, konferencje, przyjęcia, w tym tradycyjny Bal Wiedeński.

Swoją wyjątkowość architektoniczną zawdzięcza znanemu architektowi Wawrzyńcowi Guciewiczowi, który pracował przy budowie Katedry Wileńskiej. Stąd być może niektóre podobieństwa dwóch budynków, dotyczące przede wszystkim fasady z portykiem wspartym na sześciu doryckich kolumnach. Prace nad obecnym budynkiem trwały w latach 1785–1799.

Projekt wileńskiego architekta znalazł aprobatę króla Stanisława Augusta Poniatowskiego. Przed ratuszem miał stanąć pomnik króla. Niestety wcześniej miał miejsce trzeci rozbiór Rzeczypospolitej i abdykacja króla Stasia. Od 1845 roku w budynku działał teatr. Tu między innymi odbyła się premiera Halki, Stanisława Moniuszki. Po powstaniu styczniowym teatr polski zastąpiony został rosyjskim.

Dziś Ratusz i Plac Ratuszowy są dopiero co po renowacji. Stanowią harmonijny kompleks otoczony kamieniczkami Starego Miasta, którego nieodzownym akcentem są uliczne kawiarenki otaczające Plac ze wszystkich stron. Na samym zaś placu, przed Ratuszem często odbywają się koncerty, w tym po raz pierwszy w 2008 roku koncert „Lata z

Radiem”. Ponadto rokrocznie, we wrześniu tutaj odbywa się jarmark z okazji Dni Wilna.

54°40'42"N 25°17'13"E | na mapie:T

Wilno Šv. Kotrynos bažnyčia - Kościół świętej Katarzyny

Zamieniona w okresie sowieckim w magazyn, jeszcze do niedawna znajdowała się w opłakanym stanie. Po renowacji jest kolejną perłą architektury wileńskiej. I chociaż kościół częściej służy za salę koncertową, kameralna muzyka wcale nie ujmuje mu świętości. Kościół stoi przy ul. Wileńskiej 30 (Vilniaus gatve). Wybudowany w XVII wieku, już w wieku następnym został gruntownie przebudowany. Kolejna rekonstrukcja, która podniosła kościół z ruiny dobiegła końca na przełomie ostatniego stulecia.

Świątynia znajduje się w bezpośrednim sąsiedztwie skweru im. Stanisława Moniuszki, gdzie też w 1922 r. ustawiono popiersie wybitnego artysty. Skwer i kościół stanowią niejako harmonijną całość architektoniczną. Warto zauważyć, że poza popiersiem oraz pomnikiem w kościele św. Jana, kolejnym miejscem pamięci wielkiego kompozytora, jest tablica na domu kompozytora przy niedalekiej od kościoła świętej Katarzyny, Vokiečiu gatve 29 (ul. Niemiecka). Miejscowi Polacy od lat starają się przekonać władze, by w tym domu otworzyć muzeum S. Moniuszki.

54°40'54"N 25°16'51"E | na mapie:U

.....

Autorzy zdjęć (w kolejności): km_nida, km_nida, km_nida, km_nida, zygmunstary, V. Valužis/Centrum Informacji Turystycznej Litwy, Zetem, Zetem, K.Driskius/Centrum Informacji Turystycznej Litwy, , km_nida, km_nida, km_nida, Zetem, V. Valužis/Centrum Informacji Turystycznej Litwy, km_nida

Przewodnik wygenerowany w serwisie www.polskaniezwykla.pl. Wszystkie prawa zastrzeżone. Żadna część ani całość Mini przewodnika nie może być reprodukowana ani przetwarzana w sposób elektroniczny, mechaniczny, fotograficzny i inny; nie może być użyta do innej publikacji oraz przechowywana w jakiegokolwiek bazie danych bez pisemnej zgody Administratora serwisu. Copyright © 2007 Polska Niezwykła

Wygenerowano:
piątek 24 maja 2024 05:38:33